

Iubirea de arginți: lipsa credinței

Iubirea de arginți este închinarea la idoli, fiica necredinței, scuză mincinoasă pentru boli, prevestirea bătrâneții, frică de secetă, vestitoarea foametei.

Iubitorul de arginți râde de Evanghelii și le nesocotește cu voia. Cel ce a dobândit dragoste va risipi banii. Dar cel ce spune că banii și dragostea de oameni pot viețui împreună, se amăgește pe sine.

În fond zgârcitul vede în sine numai trupul. De aceea caută să-i lungească viața cât mai mult, vădindu-și nebunia în această pornire spre un fel de durată socotită fără sfârșit aici pe pământ. De aceea, patima zgârceniei e legată cu o mare lașitate. Abdică de la orice ca să-și prelungească viața trupului. Cel liber de lăcomie, dimpotrivă, cunoscând că sufletul e infinit mai valoros decât trupul și că el e nemuritor, dispune de un mare curaj. El poate renunța la toate ale lumii, până și la trup, pentru un suflet nepătat.

Cel ce și-a biruit această patimă, și-a tăiat grijile. Cel legat de ea nu se va ruga niciodată în chip curat pentru că iubirea de arginți este lipsa credinței.

Bazat pe Sfântul Ioan Scărarul, pr. Dumitru Stăniloae

Un instantaneu din depozitul mănăstirii Vatoped, Muntele Athos.

— ro.asceticexperience.com